

Незламні серця Мильчанського ліцею: героїчні історії стійкості та віри!

Освіта – це більше ніж навчання. Це простір, де формується характер, виховується гідність, загартовується стійкість. У Мильчанському ліцеї ця істина підтверджується щодня. Під звуки повітряних тривог, серед новин з фронту, в умовах постійних викликів тут продовжують навчати... Кожен освітянин ліцею – це окрема історія стійкості, але всі разом вони творять незламний дух нашої школи. І сьогодні я хочу розповісти про найсильніших жінок, на мою думку, в нашому ліцеї.

Якщо школа – це корабель, то його капітаном є директорка - Ткачук Ольга Олександрівна, жінка, яка не боїться викликів і змін. У найважчі часи вона не дозволяє команді зламатися, а школі – зупинитися. Коли почалася війна, її головним завданням стало не лише збереження навчального процесу, а й створення середовища підтримки. Завдяки їй ліцей став не просто місцем навчання, а простором взаємодопомоги, розвитку та єдності. Її кабінет – це не лише адміністративний центр, а й місце, де вирішуються важливі питання, де знаходяться рішення навіть у найскладніших ситуаціях. Вона не боїться викликів і змін, бо знає: освіта – це теж фронт, а її зброя – це знання і мудрість. Ольга Олександрівна щодня надихає своїх колег та учнів бути найкращими версіями самих себе, її лідерство є прикладом для всіх нас.

Якщо в ліцеї є людина, яка тримає все під контролем і в той же час заряджає інших, то це наша суперзаучка. Круглицька Валентина Леонтіївна, вона – мозок системи, рушійна сила, наставник, до якого звертаються, коли потрібна порада, підтримка чи просто чесна розмова. Вона не лише контролює освітній процес – вона будує його так, щоб кожен учень відчував себе важливим. Це сучасний заступник директора, який не боїться викликів, розуміє потреби молоді й знаходить способи зробити навчання цікавим, а шкільне життя – осмисленим. Вона вміє мотивувати, допомагати й вести за собою. Її енергії вистачає на всіх. Іноді здається, що вона не втомлюється ніколи – бо розуміє, що її роль сьогодні важливіша, ніж будь-коли. Її сила – у знаннях, дисципліні та вмінні знаходити вихід навіть у найскладніших ситуаціях. Її кредо: "Освіта – це не лише знання, а й сила бути собою". І ця сила відчувається у кожному її слові й рішенні.

Не можу не розповісти про свою маму Сороку Руслану Миколаївну - педагог-організатор: серце ліцею, людина, яка не просто координує заходи, а створює атмосферу довіри й підтримки. Вона знає кожного учня, розуміє його проблеми, вміє знайти правильні слова й допомогти навіть тоді, коли здається, що виходу немає. Вона може організувати благодійну акцію, спортивний турнір, творчий конкурс і при цьому завжди буде поруч із тими, кому потрібна допомога. Її кредо: "Якщо ми підтримаємо одне одного - вистоїмо. Якщо не здамося – переможемо". Ці слова вона втілює в житті, бо знає: зараз кожен українець - це частина великої боротьби, і разом ми сильні. Мама об'єднує людей і дарує їм віру в себе. Саме тому вона залишається незамінною в школі, навіть коли світ навколо змінюється.

Перша вчителька – це людина, яка тримає тебе за руку, коли ти вперше заходиш до класу. Це та, хто терпляче пояснює, як писати букви, як рахувати, як тримати ручку. Але зараз Віта Вікторівна Харчук вчить не лише цьому. Вона вчить, як чекати. Її чоловік – на війні. Вона не говорить багато про нього, лише зрідка згадує, що він «там». А «там» – це значить десь на передовій, де щодня звучать вибухи й де кожен ранок починається не з кави, а з перевірки телефону: чи є повідомлення, чи є зв'язок, чи все добре. Вдома у неї маленький син. Він ще не зовсім розуміє, чому тато не повертається так довго. Чому мама щоранку

гортає новини, чому її очі стають сумними, коли він запитує: "Мамо, а тато коли прийде?". Але Віта Вікторівна не дозволяє собі слабкості. Щоранку вона приходить до школи й зустрічає учнів з усмішкою. Вона знає: її чоловік воює заради їхнього майбутнього. А вона – заради майбутнього своїх учнів. І це додає їй сил. "Ми всі чекаємо. Але не просто чекаємо – ми будуємо. Бо Україна має жити" – каже вона. І в цих словах – уся її стійкість, уся її любов, уся її боротьба.

Особливо надихає приклад молодих вчителів, які попри труднощі, залишаються вірними своїй справі. Вчителька інформатики – одна з таких. Креативна, сучасна, відкрита – такою знають Анну Юріївну Козак її учні. Вона – не просто вчителька, а справжній мотиватор. Але мало хто розуміє, яку внутрішню боротьбу вона веде щодня. Її тато – військовий. Тривалий час він служив у тилу, але зараз перебуває там, де кожен день – це боротьба за життя. І хоча її серце розривається від тривоги, вона не дозволяє цьому впливати на її роботу. Страх не може її перемогти. Її кредо: "Ми не можемо змінити обставини, але можемо змінити своє ставлення до них. Якщо кожен із нас буде триматися, разом ми подолаємо все". Ці слова стали для неї дороговказом під час війни, адже вони нагадують їй, що важливо не зламатися, а йти вперед, навіть коли здається, що весь світ навколо втратив свою стабільність.

На уроках Анни Юріївни немає місця для смутку – тільки знання, розвиток і натхнення. Вона не просто викладає предмет, а показує учням, що сучасні технології – це можливість будувати майбутнє, бути сильними і самодостатніми в Україні. Вона – яскравий приклад того, як навіть у найважчі часи можна залишатися світлом для інших. Бо справжня стійкість – це не лише витримати удар, а й продовжити давати силу іншим. Саме від неї, я навчилася бути сильною, навіть коли страшно.

У кожного з нас є моменти, які врізаються в пам'ять назавжди. Один із таких днів був у травні 2024 році. Це був звичайний урок української мови, який вела Галина Василівна Гринчук. Вона зайшла в клас, як завжди, зосереджена, серйозна, але в той день – особливо тиха. Сіла за стіл, оголосила тему й задивилася у вікно. Ми мовчали. Хвилину, дві, десять... І тоді хтось не витримав і запитав: «Що сталося?». Сльози покрили її щоки. Вона зітхнула, подивилася на нас і сказала тільки одне: «Поранили сина...». Серце завмерло. Ми не знали деталей, не знали, наскільки все серйозно. Просто відчували її біль.

Минув час. Сергій пройшов реабілітацію і повернувся на фронт. А хто, як не він, мав би це зробити? Він – син своєї матері. Сильної жінки, яка в той день, переживаючи свій біль, все ж прийшла до учнів. Бо вона не могла не прийти. Бо стійкість – це не про відсутність болю. Це про здатність його пережити і продовжувати йти вперед.

Таких людей, як Галина Василівна, можна назвати справжніми героїнями тилу. Вона – вчителька української мови, яка відправила сина на фронт, але не зламалася. Щодня вона приходить у клас і сіє зерна любові до рідної мови, культури, історії. Вона вчить дітей бути свідомими українцями, показуючи власним прикладом, що справжня сила – у стійкості духу.

Вчителька англійської мови, жінка, яка живе між тривогою та надією, між болем і гордістю – це Лариса Миколаївна Міщук. Її чоловік та син воюють з перших днів повномасштабного вторгнення. Син – у лавах «Азову». Він там, де найгарячіше, там, де випробування на межі людських можливостей. Кожен день для неї – це чекання. Чекання дзвінка, короткого повідомлення, хоча б слова: "Мамо, я живий". Вона не питає про деталі, бо знає – він не скаже. Вона не розпитує про небезпеку, бо розуміє – там кожен день небезпечний. Та попри все,

щодня вона приходить до школи. Веде уроки так, ніби нічого не сталося. Говорить про граматику, вчить вимову, пояснює складні слова. Але найбільше, чого вона навчає своїх учнів – це стійкість.

"Життя триває, і наша місія – бути сильними. Не можна дозволити ворогу відібрати в нас майбутнє" – каже вона. Вона не дозволяє собі слабкості. Але ми бачимо, як під час повітряної тривоги вона на мить прикриває очі. Як щоразу, коли хтось із учнів згадує про війну, її пальці нервово стискають ручку. Як вона ніколи не вимикає телефон на уроках – бо раптом це буде той самий дзвінок. І ми розуміємо: перед нами – жінка, яка тримає тил не лише для своєї сім'ї, а й для всієї школи.

Лариса Миколаївна знає, що таке біль, але не дозволяє йому зламати себе. Вона несе свій хрест з високо піднятою головою, бо в її серці – любов до України, гордість за сина, віра в перемогу. І ця віра робить її незламною...

Шмигельська Людмила Олексіївна – це не просто вчителька літератури. Вона носить у своєму серці весь біль і всю радість життя, адже кожен її день переповнений випробуваннями. Її чоловік – сапер. Він на фронті, де кожен його крок – це ризик, де кожна мить може стати останньою. Але навіть у цих умовах Людмила Олексіївна не здається. Вона не дозволяє страху і тривозі відволікати її від своєї місії. Щодня вона приходить до школи, вчить дітей не лише літератури, але й тому, як залишатися людьми навіть у найскладніші моменти. Вона говорить про героїв не лише з підручників, а й з серця, бо знає, що справжні герої живуть серед нас. "Життя не завжди складається, як ми плануємо, але ми маємо бути сильними і йти вперед, бо кожен з нас є частиною великої боротьби" – каже вона своїм учням. Вона вчить їх цінувати життя, розуміти, що кожен день – це дар.

Війна змінила нас усіх. Ми більше не просто школярі – ми ті, хто підтримує своїх Героїв. У нас діє гурток "Джура" – осередок не лише національно-патріотичного виховання, а й волонтерства на чолі з Долишньою Лесею Володимирівною. Ми підтримуємо своїх хлопців – випускників, які зараз на фронті. Ми допомагаємо батькам, синам, чоловікам наших вчителів, які воюють. Ми плетемо сітки, збираємо кошти, організовуємо акції підтримки, передаємо теплі речі, малюнки, листи. Ми не просто допомагаємо – ми тримаємо свій тил. Бо знаємо: там, на фронті, вони борються за нас. А тут, у школі, ми маємо боротися за них. Це наш спосіб сказати їм: "Ми поруч. Ми віримо. Ми чекаємо". І в цьому – наша стійкість.

Мильчанський ліцей – це місце, де не просто навчають. Це школа сили, людяності, підтримки. Це фортеця стійкості, де кожен вчитель стає світлом для своїх учнів, підтримкою для батьків і рушієм змін для країни. Уроки тривають, діти сміються, пишуть контрольні, мріють про майбутнє. І в цьому – головна перемога.

Освітняни, які працюють тут, щодня доводять: бути вчителем – це більше, ніж просто професія. Це покликання, місія, боротьба.

Бо поки є ті, хто навчає, виховує, підтримує й надихає – Україна житиме.

І саме вони – наші справжні джерела стійкості.

